

[Annette Just]

på EF's videre udvikling. Hvis vi havde stået fast på det nej, som den bindende folkeafstemning rent faktisk havde givet det danske Folketing, så havde det været et totalt nej til den slags. Det havde givet mulighed for, at det indre marked havde udviklet sig naturligt. Så havde det givet mulighed for, at man havde fået en glidende, rolig udvikling af den europæiske struktur.

Vi ved, at folk som Monsieur Delors – jeg er nemlig ikke på fornavn med ham – stadig og indtil så sent som i går taler om, hvor vigtigt det er, at det nu lykkes at få oprettet det forenede Europa. Nu skal vi lægge alle kræfterne i, som han udtalte i går. Jeg kan blive fortvivlet over at tænke på, at ikke blot de seks partier, der gik ind for Maastricht sidste år – og det er jo legitimt – men også det syvende parti ikke turde stå fast.

Jeg vil dog sige, at noget godt er der kommet ud af Edinburghpapiret, ret skal være ret. Den konservative talsmand har i dag talt om åbenhed, nærhed og demokrati. Jeg vil herfra gerne give en rose til den tidligere regering og den nuværende regering, som har forstået at løfte det såkaldte subsidiaritetsprincip ud af Maastrichtpapiret og lade det falde ned i Romtraktaten for her at bevise, at åbenhed, nærhed og demokrati kan fungere i Romtraktaten, for det er jo det, der er sket. Ikke blot var det udenrigsministrenes møde forleden, som blev transmitteret direkte, hvad jeg mener var en god ting, men så sent som i går, tror jeg det var, blev udenrigsministrenes møde også åbnet. Jeg mener, det er en utrolig force for det videre EF-samarbejde.

Jeg mener i øvrigt også, det vil bevirke, at skepsisen til Unionen vil vokse. Ikke fordi man vil sige: Uha! Men fordi man siger: Hov hov, er vi ikke ved at komme for hurtigt frem med den udvikling? Er de i virkeligheden ikke for langt fra hinanden? Er det i virkeligheden det samme, de 12 lande diskuterer, når de diskuterer et enkelt emne, eller er der ikke stor forskel, når grækere og danskere udtaler sig om udenrigspolitik, for blot at give et enkelt eksempel?

Der er også forskel mellem de 12 forskellige nationers befolkninger, og det tror jeg vi skal være glade for. Jeg tror, vi skal lade være med absolut at ville pådutte dem at blive Europas Forenede Stater. Det er nemlig det, man ønsker. Det står i Maastrichttraktaten så klart og

tydeligt så mange gange, og vi har haft den oppe, jeg er lige ved at sige til hudløshed op til 2. juni. Vi ved, at der ikke er flyttet et komma i Maastrichttraktaten, men ikke desto mindre er der syv partier i dette Folketing ud af otte, som siger: Den skal ud til folkeafstemning igen. Maastrichttraktatens hovedformål er De Europæiske Forenede Stater – jeg ved, hr. Peter Duetoft er vældig glad for, at det dog stadig væk er der – og de få forsinkelser, som det danske nationale kompromis lægger op til, er ikke andet end forsinkelser.

Hvem her i dette Folketing tror da på, at Danmark kan stå udenfor, når de elleve andre lande i EF først har lavet Europahæren, for at bruge det som eksempel, og implementeret den? Nej, det ved I lige så godt, som jeg gør. Nogle har været mere ærlige i det spørgsmål – det har Venstre, De Konservative indimellem – og har sagt: Vi ønsker heller ikke at stå udenfor. Det er kun en lille bremseklods, man har sat på.

NATO-samarbejdet, som jeg ved at alle Folketingets partier inkl. Fremskridtspartiet sætter højt, vil få en ny struktur, fordi man har sagt ja til, at de elleve andre EF-lande må oprette en Europahær under Vestunionen. Det står i Maastrichttraktaten, og nu har vi simpelt hen bare sagt, at vi ikke vil sige nej; vi vil stå udenfor indtil næste regeringskonference og måske næste igen, men så heller ikke meget længere. Det tror jeg ikke på.

Fremskridtspartiet går ind for EF, ingen tvivl. Enhver, der har oplevet os i EF-sager i Markedsudvalget, ved også, at Fremskridtspartiets grundholdning er et konstruktivt samarbejde mellem de europæiske lande – et samarbejde, der kan sikre øget velstand for hele Europa og dette så vidt muligt også med de østeuropæiske nationer.

Fremskridtspartiet går ind for den frie bevægelighed. Vi går ind for fri bevægelighed af kapital, personer, varer og tjenesteydelser, som der stod i det indre marked, som blev sat i gang den 1. januar i år.

Vi ved alle sammen, at det ikke fungerer tilfredsstillende på alle punkter på nuværende tidspunkt i alle lande. Vi ved godt, at der er arbejde, der stadig skal gøres, for intet bliver færdigt til tiden – det er jo almindelig politisk snak – men vi ved også, at det er den eneste måde, vi kan få Europa til at fungere på i et